

[Udenrigsministeren]

Regeringen deler det tysk-italienske ønske om, at der tilføres Fællesskabet en ny impuls. Dette skal imidlertid ske gennem samarbejde om konkrete opgaver. Det er ikke ønskeligt, at EF i stedet begynder at drøfte mere uklare og langsigtede begreber vedrørende de enkelte institutioners kompetence og samspillet mellem institutionerne. Regeringen kan ikke tilslutte sig, at EF skubber de håndgribelige problemer fra sig for i stedet at kaste sig over mere eller mindre luftige begreber. De europæiske befolkninger vil heller ikke i længden acceptere en sådan prioritering.

Det tysk-italienske forslag går ud på at vedtage en europæisk akt, som vil bidrage til oprettelsen af en europæisk union. Forslaget tilsigter at skabe en enhedsstruktur for det traktatmæssige og det europæiske politiske samarbejde under Det europæiske Råd. Det europæiske Råd tillægges i den forbindelse en formel eksistens, som ikke findes i dag. Efter en 5-årig periode foreslås gennemført en generel revision med henblik på at indarbejde de opnåede fremskridt i en egentlig traktat. Forslaget går således ikke ud på at gennemføre en traktatændring på indeværende tidspunkt, selv om der forudses mulighed herfor ved senere lejligheder.

Forslaget er på en række områder uklart formuleret, og det er derfor ikke i alle henseender umiddelbart klart, hvad der tilsigtes, og hvad konsekvensen heraf vil blive. Det fremgår dog, at inden for det traktatmæssige samarbejde, det vil sige det samarbejde, der omfattes af Romtraktaten, Euratomtraktaten og Kul- og Ståltraktaten, vedrører forslaget vigtigste bestemmelser dels Europa-Parlamentets rolle, dels proceduren for anvendelsen af Luxembourgforliget om vetoret ved behandling af vitale spørgsmål. Det siges udtrykkeligt, at behandlingen af spørgsmål under disse traktater fortsat skal være underlagt traktaternes bestemmelser og procedurer, hvilket understreger, at der ikke tilsigtes traktatændringer som sådan.

Med hensyn til Europa-Parlamentet foreslås det at give det en mere fremtrædende rolle. Der nævnes en række forslag hertil, hvoraf det vigtigste er mulighed for henstillinger fra Europa-Parlamentet til Det europæiske Råd, til Ministerrådet og til Kommissionen. Hertil kommer konsultation af Europa-Parlamentets formand inden udnævnelsen af Kommissionens formand, en indsættelses-

debat efter udnævnelse af Kommissionens medlemmer samt en udbygning af den eksisterende samrådsprocedure.

Regeringens holdning til Europa-Parlamentets rolle er uændret: regeringen kan ikke medvirke til en ændring af kompetenceforholdene mellem institutionerne, som de er fastlagt i traktaterne, og ej heller gå ind for en styrkelse af Europa-Parlamentets rolle i beslutningsprocessen. Regeringen er derimod enig i, at der er behov for en bedre forståelse mellem Råd og Parlament. De årlige uoverensstemmelser vedrørende budgettet viser klart dette. Det er imidlertid snarere et spørgsmål om politisk forståelse mellem Rådet og Parlamentet og ønsket om en gensidig meningsfyldt dialog, derimod ikke om gennemførelse af nye og udviklede procedureregler, som kun yderligere vil forsinke Fællesskabets beslutningsproces.

Der stilles ikke forslag om en ophævelse af Luxembourgforliget. Dette forlig indebærer, at et medlemsland kan afvise beslutning gennem afstemning i tilfælde, hvor dets vitale interesser berøres.

Derimod går forslaget ud på at udnytte traktatens afstemningsregler til at lette beslutningsprocessen. Dette spørgsmål har tidligere været drøftet i Fællesskabet. Regeringen vil ikke kunne medvirke til en udvanding af de eksisterende regler for anvendelse af Luxembourgforliget, men vil selvsagt ikke afvise at drøfte den praktiske anvendelse af dette forlig.

Hovedanken mod det tysk-italienske forslag, når det drejer sig om EPS, er, at forslaget tilsyneladende tilstræber en ændring af samarbejdets grundlag og form i retning af en egentlig formalisering. En sådan ændring er ikke acceptabel, idet EPS-samarbejdets styrke og værdi efter dansk opfattelse ligger i samarbejdets nuværende fleksible og uformelle karakter. EPS bør derfor fortsætte med at være et udenrigspolitisk samarbejde mellem suveræne stater.

Blandt de konkrete dele af forslaget, som regeringen har taget afstand fra, kan nævnes tanken om oprettelse af et egentligt sekretariat for EPS-samarbejdet samt forslaget formuleringer vedrørende det sikkerhedspolitiske samarbejde, der synes at gå videre, end hvad der er forudsat i Londonrapporten. Det har indtil dato kun været muligt at få en enkelt generel drøftelse af forslaget på embeds-